

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

90 วัน
รัก โสย โสย

BlackBunny เขียน
Dreamworm ภาพ

90 วัน รัก ไสย ไสย

90 วัน รัก ไสย ไสย

BlackBunny เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2576-5

ภาพปก Dreamworm

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

พินพูน

กระดานชนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ป้กๆๆ!

อู๊ยยย...ใครมาสับหมูแถวนี้คะเนี่ย เสียงจิ้งดังสนั่น ฟังจากน้ำหนักเสียงแล้ว
ดูท่าจะโกรธใครมาแหม่มๆ

หรือว่าจะเป็นเสียงบอกไปถึงอะไรหรือเปล่าน้า...

คราวนี้ everY จะพานักอ่านทุกท่านไปพบกับนิยายสายมูเตลูที่เล่าเรื่อง
ไสยศาสตร์ มนต์ดำ อาคม และ ณะๆๆ...ผี! ซึ่งมีทั้งผีที่มาหลอกแบบก๊ากๆ กู๊ และ
ผีผ้าห่ม (ผีย่างหลังนี้ น่าสนใจไหมคะ) เขาเป็นว่าใครที่รู้จักมักคุ้นกับ 'BlackBunny'
คงไม่ต้องบรรยายผีไม้ลายมือกันเนอะ ส่วนใครที่ยิบเล่มนี้มาจากเซล์ฟเพราะ
สนใจว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไรก็ขอบอกเลยคะว่าทั้งคอมมีดี ทั้งซาบซึ่งกินใจ
มีครบทุกรสจริงๆ

เอาเป็นว่าสวดมนต์ ระลึกถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในใจ แล้วเปิดหน้าต่อไปลุยเลยคะ!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์วาย

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่
www.facebook.com/everyyyyy

Chapter 1

/Day 0/ สุขสันต์วันเกิด

ปัก!ปัก!ปัก!ปัก!ปัก!

"ผักสดๆ ใหม่ๆ กำลังลืบบาท้า ลืบบาทๆ"

ปัก!ปัก!ปัก!ปัก!ปัก!

"ปลาสลิด ปลาสรวย ปลาทับทิมตัวอ้วนใหญ่จ้า"

ปัก!ปัก!ปัก!ปัก!ปัก!

"โอ๊ย! หมูมันและจนแทบจะไม่เหลือซากแล้วมั้งนั่น ทูบอะไรขนาดนั้นล่ะ พ่อคุณณณ" เสียงตะโกนจากป่าแห้วแม่ค้าขายปลาดังลั่น เรียกรอยยิ้มจากเหล่าแม่ค้าแผงข้างๆ และบรรดาแม่บ้านที่ถือตะกร้าพะรุงพะรังในมือ เข้าๆ แบบนี้จะมีที่ไหนวันวายไปมากกว่าตลาดสดอีก

"โมโหอะไรมาละมึงเอ๊ย! ทูบเสียเซียงแทบแหก แล้วนี่ไม่ไปรำไปเรียนมหา'ลัยเขาไล่ออกแล้ววรีใจอี" ป้าแห้วตะโกนต่อพลางยกมือข้างหนึ่งจับคอเสื้อผ้าฝ้ายลายดอกสีบานเย็นกระพือให้ลมเข้า คนที่ก้มหน้าก้มตาจับมิดเมื่อครู่เงยหน้าขึ้นมาสบตา ใบหน้านั้นเรียบเฉย มือข้างหนึ่งยกมิดขึ้นแล้วกระแทกดับลงบนก้อนเนื้อสีแดงสดอีกครั้ง เลือดสีสดกระเด็นติดผิวแก้ม ก่อนหยดลงมาถึงปลายคาง

"ว้าย!" ป้าแห้วร้องเสียงดังพร้อมเอามือทาบอก "ตูมันทำดิเจ๊เนง!"

"โธ่ป้า ถ้ามหา'ลัยไล่ออก ผมมีหวังโดนคุณนายแจ่มฟ้าแพ่นบาลแยก" คนพูดก็กว้างจนปากแทบถึงใบหู มันคงจะดูน่ารักน่าเอ็นดูถ้าอยู่บนใบหน้า

เด็กอายุสิบขวบ แต่พอเป็นรอยยิ้มของ 'ไ้อ๋บ้ง' ที่ป่าแหวรร้านขายปลาเรียก 'น้องบ้ง' ที่เจ๊นงร้านผักสดเรียก หรือ 'คุณบ้ง' ที่มีลิลูกจ้างต่างด้าวร้านขายหมู เรียก รอยยิ้มนั้นกลับดูชวนกระที่บอย่างไม่มีเหตุผล

ใครๆ แถวนี่ต่างก็รู้จักลูกชายคนรองวัยยี่สิบปีของคุณนายแจ่มฟ้า เจ้าของตลาดที่พ่วงกิจการร้านขายหมูหน้าตึกแถวเป็นอย่างดี ไม่ใช่เพราะหล่อ หรือมีดีอะไร แต่เป็นเพราะตอน ม.ปลาย เคยโดนนักเลงรุมกระที่บอยู่ท้ายตลาด จนเป็นข่าวให้บรรดาแม่ค้ามีเรื่องเฝ้าที่ไปทั้งเดือน

"แล้วดาเชียงไปไหน ไหงวันนี้เราถึงมาเฝ้าแฝงล่ะซี" ป้าแหวรหรีดา อันที่จริงไ้อ๋บ้งมันก็น้ำตาใช้ได้หรอกนะ ผิวพรรณก็ดีเหมือนคุณนาย หน้าตา คมเข้มหมดจด เสียแต่ผมเผ้ากระเซอะกระเซิงกับพุดจางวนประสาธไปหน่อย

"ก็คิดตั้งแต่พี่เชียงมันนะป้า ปลายะยังขายอยู่ไหม ลูกค้ารอ"

"อู๊ยตาย! โทษทีจ๊ะแม่คุณ ฉันทละไม่ทันเห็น ออย่าหาว่าบ้าผู้ชายเลย ดาเชียงนะหล่อจริงๆ มาแล้วจะชี้ให้ดู" ป้าแหวรหันไปจิบปากจิบคอกับลูกค้า วัยใกล้เคียงกัน ป้าลูกค้าก็ทำท่าสนใจสนไปด้วยอีกคน บังตอส่ายหน้า ทั้งระอาทั้งขำ

ไช้ครับ...ผมชื่อบึงตอ แม่ตั้งให้ตั้งแต่ลืมตาดูโลกโดยไม่ถามความสมัครใจ ผลคือโดนเพื่อนตั้งแต่อนุบาลยันมัธยมล้อชื่อนี้จนชิน ตอนเข้ามหาวิทยาลัย เกือบพียงค์หลังซ่อนเอาไว้ ชื่อบึงเฉยๆ ยังพอรับได้

"แม่บอกให้รีบอาบน้ำไปเรียนได้แล้ว เดี่ยวสาย" พี่เชียงเดินลงมาจาก บันไดด้านหลัง มือขยับเนกไทสีน้ำเงินเข้มให้เข้าที่ ทันทีที่เห็นพี่ชายของผม ป้าแหวรก็ตะโกนทักทายเป็นเสียงหวานทำเอาผมหลุดหัวเราะออกมา อันที่จริง ผมกับป้าแหวรสนิทกันมากกว่าที่ป้าแกลสนึกกับพี่เชียงด้วยซ้ำ แต่ก็อย่างว่า คนมันหน้าตาดี เป็นพี่น้องกันแท้ๆ แต่พี่เชียงดันผมตรง ดัดสันปาดข้างเซ็ดหล่อ ทำงานธนาคารใหญ่โต ใส่เสื้อเชิ้ตกางเกงรัดเปรี๊ยะทำป๊าๆ ใจสันทุกวัน

ผมถอดผ้ากันเปื้อนที่บัดนี้เลอะเทอะไปด้วยคราบเลือดและเศษเนื้อมันทำท่าบิดขี้เกียจอยู่หน้าเชียงหมูที่ตั้งอยู่หน้าตึกแถวสี่ชั้นสามคูหาซึ่งเป็นบ้านของตัวเอง อันที่จริงตลาดแจ่มฟ้านี้ก็ถือเป็นบ้านของผมทั้งหมดนั่นแหละ

"ซีเกียจเรียนวะ" ได้ยินผมถอนหายใจเฮือกพีเซียงก็ขมวดคิ้ว

"ให้ไว เดียวจะโดนเตะ"

"แม่จะเตะ?"

"พี่นี่แหละ ไม่ต้องถึงตีนคุณนาย เร็วเลยจะเจ็ดโมงแล้ว"

"ฉิบหาย!" ผมแทบจะเขวี้ยงผ้ากันเปื้อนทิ้งแล้วกระโดดจ้ำจี้ขึ้นบันไดบ้านสายอีกแล้วกู ทั้งวันนี้ตั้งใจเซ็ดผมหล่อๆ เพราะมีเรียนรวมกับสาขาอื่น สุดท้ายก็ต้องวิ่งผ่านน้ำแบบลวกๆ โบกฟืนขาประจำไปเบียดเสียดกับผู้คนบนรถไฟฟ้า ออร์เกิ้ลแล้วรีบวิ่งเข้าคณะ การเดินทางนี้เป็นอุปสรรคทางการศึกษามาก เมื่อผ่านบานกระจกหน้าบันไดขึ้นตึกถึงได้เห็นสภาพตัวเอง ผมขำหน้ามันซักจะยาวไปหน่อยแล้ว เป็นคนผมหยักศกจะเซ็ดจะจับทรงไหนก็ลำบาก ตื่นมาเม่งยุ่งทุกวัน

"ไลน์ไม่ตอบ กูนึกว่าวันนี้มึงจะโดด" หันไปตามเสียงก็เจอใครบางคนชะโงกหน้ามาจากบันไดชั้นบน คนตัวสูงตัดผมสกินเฮดเบอร์สองเกรียนแทบติดหนังหัว

"ทำอย่างกับมึงมาก่อนกูนานมาก" ผมสาวเท้าตามมันขึ้นไป เพราะไม่ใช่คนมีเพื่อนเยอะ ไอ้หมงเลยเป็นเพื่อนคนเดียวที่สนิทกันมาตั้งแต่ตอนมัธยม

"ไหนมึงบอกวันนี้จะแต่งหล่อจีบพี่เป้ง"

"อาบนํ้าทันก็บุญแล้ว กูเฝ้าแผงเพลินลีมดูนาฬิกา"

ไอ้หมงหัวเราะไม่ถามอะไรอีก เหมือนมันจะชินแล้วกับคำตอบนี้ บางวันผมต้องตื่นตั้งแต่ตีสี่มาช่วยคุณนายแจ่มฟ้าเฝ้าแผงหมู ตอนเด็กๆ อยากตื่นมาช่วยแม่ สนุกดี แต่พอโตมาซักซีเกียจ เคยเกรไม่ยอมช่วยงานที่บ้านอยู่เกือบปี สุดท้ายทะเลาะกับพี่เซียงบ้านแทบแตก เป็นวันที่คุณนายแจ่มฟ้าร้องให้จนกลายเป็นภาพติดตา หลังจากนั้นผมก็ไม่เคยอดอดอีกเลย ถึงตอนนี้จะไม่ต้องตื่นมาขายหมูทุกวันเพราะมีพี่มะลิคนงานที่บ้านกับพี่โหน่งลูกจ้างประจำ แต่ผมกับพี่เซียงก็ยังผลัดกันไปเฝ้าเป็นบางวันอยู่ดี

เพราะผมมีแค่แม่กับพี่ แกมไม่ใช่คนดีอะไร ก็คนดีๆ ที่ไหนจะโดนลากไปกระที่บ่่อยๆ ตอนมัธยมกลับบ้านพร้อมรอยฟกช้ำดำเขียวแทบทุกวัน เสื้อผ้า

มอมเป็นหมา นักสวดโดนแอดมิทเข้าโรงพยาบาล ฝีมือไอ้พวกนักเลงท้ายตลาด ตอนนั้นคือเลอะจริง

โชคดีที่หลังจากเข้ามหาวิทยาลัย พวกที่เคยเขม่นกันหนักๆ ก็แยกย้ายกันไป ผมเลยมีชีวิตที่สงบสุขขึ้นเป็นกอง

สรุปว่าผมกับไอ้หม่งเข้าเซ็กช็อทแบบเฉียดฉิว แม้จะโดนอาจารย์เขม่นตามองพร้อมกับเสียงหัวเราะของเพื่อนนักศึกษาพร้อมชั้น ใครจะซำก็ซำไป เพราะสายตาผมจ้องอยู่แค่คนเดียว เธอนั่งถัดออกไปสามแถว เอามือป้องปาก หัวเราะกับเพื่อน ผมยวสีน้าตาลอ่อนดัดเป็นลอนม้วนตรงปลาย

"เซ็ดน้ำลายหน่อยมึง เดี่ยวพี่เขาติดเชื้อ" ผมรีบยกมือปาดปาก ฤษ! มึงสิจะติดเชื้อ พี่แ่งนั่งถัดไปอย่างไกลคงได้สัมผัสเชื้อโรครักจากกูหรอก

ผมนั่งมองพี่แ่งจากด้านหลังตลอดทั้งคาบเรียน มันน่าแปลกที่ถึงเวลาปกติผมจะพูดมากคุยเล่นกวนประสาทกับใครก็ได้ แต่พอเป็นเธอทุกอย่างกลับดูผิดที่ผิดทางไปหมด แชนชาแทบไม่รู้จะเอาไ้ตรงไหน ถึงก่อนหน้านี้อาจจะรู้จักกันเพราะเป็นรุ่นพี่รุ่นน้องในคณะ แต่พอไอ้หม่งรู้ว่าผมชอบพี่แ่งมันก็ช่วยหาเรื่องให้ผมได้อยู่ใกล้เธออยู่รำไป

จนตอนนี้...ไม่รู้ว่าจะเรียกว่าเราคุยกันอยู่ได้หรือเปล่า

หรือจะมีแค่ผมที่คิดว่าตัวเองคุยกับเธอเป็นพิเศษอยู่แค่คนเดียว

~ครืด~

ผมหยิบโทรศัพท์ที่สั่นในกระเป๋ากางเกงขึ้นมาดูแล้วก็ต้องอมยิ้มเมื่อเห็นชื่อไลน์ที่เด้งขึ้นมา

NNPowder

มีคนมาซ้ำโดนดู

NNPowder

(สติ๊กเกอร์กระต่ายหัวเราะ)

Porawat

อยากถูกปลอบใจ

Porawat

(สติ๊กเกอร์มาร้องให้)

NNPowder

เอาซีทที่ยืมไปมาคืนเปล่า :))

Porawat

เดี๋ยวคืนให้ที่ร้านเค้าล่ะครับ เจอกันตอนเย็น

Porawat

(สติ๊กเกอร์มาลูบพุง)

พี่แบ่งอ่านไลน์แล้วไม่ได้ส่งข้อความอะไรตอบ แต่กลับยกแขนขึ้นทำมือเป็นสัญลักษณ์ OK ผมที่นั่งอยู่ด้านหลังเห็นแล้วก็อดยิ้มออกมาไม่ได้

คนอะไรทำไมน่ารักขนาดนี้วะ!

"มึงยิ้มจนหมดโควตาของชาตินี้แล้วมั้ง"

"ส่วนมึงถ้ายังกวนกูอีกจะหมดโควตาหายใจ" ไอ้หมงได้ยินก็ทำท่าออกสันขั้วผวารับมุก

"อันธพาลจังวะ"

ผมหัวเราะแล้วเปลี่ยนเรื่อง "เออ วันพรุ่งนี้ที่wmันจัดงานอะไรที่บ้านวะ เห็นเพื่อนชวนกันอยู่" ผมถามถึงเพื่อนร่วมรุ่นอีกคนที่เมื่อกี้บังเอิญได้ยินพวกผู้หญิงคุยกันว่าจะไปงานอะไรสักอย่างที่บ้านทิว

"งานวันเกิด"

"หืม?" ผมขมวดคิ้ว "นี่มันเกิดยุคไหน จัดงานวันเกิดที่บ้านเนี่ยะ ไม่ไปร้านเหล้าวะ"

"เออ ไม่รู้มัน แบบคนรวยมั้ง มันบอกชวนทั้งคลาสเนี่ย"

"แค่เห็นหน้ามันมาเรียนก็แปลกใจละ นึกว่าแม่งลาออกไปแล้วด้วยซ้ำ"
บอกตามตรงไอ้ทิวนี้พักหลังๆ แทบไม่เจอที่มหา'ลัย ถึงผมจะไม่ได้สนิทอะไร
กับมันยังรู้สึกได้ว่าหายหัวจริงๆ

"แล้วมึงจะไปเปล่าละ"

"ไม่ละ"

"เหล้าฟรีนะ"

"งั้นถ้าไม่ไปเพื่อนเสียน้ำใจแยะ เดี่ยววันนี้บอกคุณนายก่อน"

ไอ้หมงประเคนมะเหลงใส่หัวผมทันที หลังจากนั้นผมก็ตั้งใจลงงาน
ที่ยังทำไม่เสร็จจนหมดคาบเรียน ระหว่างที่ทุกคนทยอยออกจากห้องเรียนรวม
ไอ้หมงก็ลุกออกไปคุยโทรศัพท์ข้างนอกเพราะเสียงในห้องตอนเลิกเรียนมันเบา
เสียทีไหน

สักพักใหญ่บรรยากาศจึงกลับสู่ความเงียบอีกครั้ง เงียบจนได้ยินเสียง
เข็มนาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนัง เหลือเพียงผมที่เพ็งลงงานเสร็จกำลัง
เก็บของทุกอย่างลงกระเป๋าสะพายระหว่างรอไอ้หมงกลับมา

ผมหันไปเห็นทิวยืนอยู่มุมระเบียงนอกห้องเรียนรวมพอดี

ตั้งใจจะเดินเข้าไปทักว่าจะไปงานวันเกิดมันด้วย แต่สายตากลับเห็น
ใครบางคนยืนอยู่กับทิวเสียก่อน

พี่ขุน...

ผมชะงักฝีเท้าเพราะเห็นทิวมันท่าทางแปลกๆ ขนาดอยู่ไกลๆ ยังเห็นว่า
มันคุยแบบใสอารมณ์มาก มือสองข้างสั่นไปหมด จนพี่ขุนเอามือวางบนไหล่มัน
ผมจึงเพิ่งเห็นว่าทิวร้องไห้

จะว่าไปถึงพี่ขุน รุ่นพี่ปีสี่ที่สาวๆ ชอบพูดถึง แต่เคยได้ยินพวกผู้หญิง
บอกว่าพี่แกไม่คบกับใครจริงจัง

"ปัง! เก็บของเสร็จยัง" ไอ้หมงตะโกนดังลั่นพร้อมกับเดินตังตังเข้ามา
กะทันหัน มันมองตามสายตาของผมแล้วตะโกนทักคนที่อยู่ด้านนอกทันที

"เฮ้ยทิว!"

ไอ้ลัส! มึงหัดดูสถานการณ์บ้าง ทันทีที่ทักไปแบบนี้ไอ้หมงถึงเพิ่งรู้ตัว

มันหน้าเจื่อนนิดหน่อยพอพี่ซุนหันมา แต่ทิวกลับไม่ยอมหันมาตามเสียงทัก
ผมที่ยืนหลบอยู่เลยโดนไอ้หมงดึงออกมาจากข้างผนังด้วย

"เอ่อ พวกกูกลับก่อนนะ เจอกันพรุ่งนี้มั้ง" ทิวพยักหน้าแล้วโบกมือให้
ทั้งที่ยังหันหลัง ส่วนพี่ซุนผมไม่ขอเดาอารมณ์เขาก็แล้วกัน

หลังกินข้าวเสร็จผมก็แทบจะลืมเรื่องทิวกับพี่ซุนไปเลย ไอ้หมงเอง
ก็ไม่ได้พูดอะไร จนกระทั่งตอนเย็นที่ผมนัดกับพี่แบ่งที่ร้านเค้กเลยนึกขึ้นมาได้ว่า
พี่แบ่งก็รุ่นเดียวกับพี่ซุนเหมือนกัน

"ตาสวย จมูกโด่ง ปากน้าจูบ หล่อแต่เก็บตัวไปหน่อย" พี่แบ่ง
ใช้หลอดคนโกโก้ปั่นวนไปวนมาพร้อมอมยิ้มก่อนจะหัวเราะออกมา "ทำไม
ถามถึงซุนสมุทรละ มีอะไรหรือเปล่า"

"พี่แบ่งเล่นตอบเสียผมไม่อยากพูดอะไรเลย" ได้ยินแบบนี้พี่แบ่งยิ่งซ้ำ
คนอะไรยิ่งยืมยิ่งน่ารัก เอาใจใส่ไปใส่เพิ่มในโกโก้ไหมครับ มันละลาย
จะแยแล้ว "แล้วผมจะเอาอะไรไปสู้เนี่ย พี่แบ่งพูดขนาดนี้"

"แหม ก็ถึงบอกว่าเก็บตัวเกินไป คงเพราะเข้ามาเรียนตอนกลางปีสองละมั้ง
เลยอาจไม่ค่อยสนิทกับคนอื่นเท่าไร" พี่แบ่งอธิบายพร้อมกับหรีดตา "หรือบ้าง
คิดว่าพี่ชอบซุน"

"เห็นใครๆ ก็ชอบพี่ซุนกันทั้งนั้น" ผมเองก็เพิ่งรู้ว่าพี่ซุนไม่ได้สอบเข้ามาเรียน
ตั้งแต่แรกเหมือนคนอื่น

"แล้วบังคับว่าไง ผู้ชายแบบซุน"

ผมเงิบ พี่แบ่งก็เงิบ ท่าทางจะอยากรู้จริงๆ

"ก็เหมือนจะอึดยาศัยดี แต่ไม่เห็นสนิทกับใคร พวกผู้หญิงรุ่นผมก็พูดถึง
บ่อยอยู่"

"อิจฉาป่าวเนี่ย"

"เปล่าเสียหน่อย แต่ถ้าพี่แบ่งพูดถึงบ่อยๆ ผมก็ชักจะอิจฉาแล้ว" พี่แบ่ง
หัวเราะก่อนที่จะถามเรื่องอื่น ผมเลยรู้ว่าพรุ่งนี้พี่แบ่งก็จะไปงานวันเกิดทิว
ด้วย คิดไปคิดมาถึงพี่ซุนกับไอ้ทิวจะคบกันหรือยังไม่งั้นก็ไม่เกี่ยวกับผมเลยนี่หว่า

เอาเป็นว่าเลิกคิด อย่างน้อยพรุ่งนี้ผมก็จะมีเหล้ากินฟรีแถมยังได้ไปปาร์ตี้กับพี่แบ่งอีกด้วย

พอถึงเย็นวันศุกร์เพื่อนในชั้นเรียนก็เอาแต่พูดถึงงานเลี้ยงบ้านไอ้ทิวตอนเย็น ไอ้หมงเดินมาทำแขนบนโต๊ะเลกเซอร์ผมที่กำลังเก็บหนังสือเรียนใส่กระเป๋

"กูว่าทิวมันแปลกๆ อะ วันนี้คนอวยพรเยอะแยะ เลือกไม่พูดไม่จา ทำเหมือนมีหมาตายอยู่ในปาก" หมามันตายในปากมึงนะสิ ผมสายหน้าแล้วตามมันไปที่ลานจอดรถ วันนี้ผมบอกคุณนายแจ่มฟ้าว่าจะนอนค้างบ้านหมงเพราะคงกลับดึก ไม่นานเวล่ำลาลายจุดรุ่นเก่าที่ไอ้หมงยึดของป้ามาก็พาผมมาถึงบ้านมันโดยสวัสดิภาพ ผมแหวะทักป้ากับม้าแล้วก็พากันขึ้นไปเล่นเกมอยู่บนห้อง รู้ตัวอีกทีก็ใกล้ถึงเวลางานเลยรีบอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วโบกแท็กซี่ไปบ้านไอ้ทิว

"ไอ้สัสหมง ไหนบอกกูว่าชุดธรรมดา ก็พอ แล้วแจ็กเก็ตหนังที่มึงใส่อยู่คืออะไรวะ" ผมเบะปาก ไอ้เวร ทำหน้าคูสีขาวทงมองไปเลย

เดินทางช้าโง่งกว่าพวกผมก็มาถึงบ้านของทิวซึ่งอยู่เกือบออกถนนทุรี

"นึกว่าจะไม่มาแล้ว" ทิวทักพร้อมรอยยิ้มจางๆ ผมอวยพรมันแบบซ้ำๆ ก่อนจะใช้สายตารวดรอมองจับสัญญาณหาพี่แบ่งที่เมื่อกี้เพิ่งไลน์มาถามว่าผมถึงไหนแล้ว

"พี่แบ่งอยู่ในสวนมั่ง เมื่อกี้เห็นอยู่" นอกจากรูปร่างมาแล้วยังมีน้ำใจผมชอบใจทิว มึงช่างเป็นเพื่อนที่ดีแตกต่างจากไอ้หมงจริงๆ แบบนี้คนที่เก็กอย่างพี่ขุนจะแพ้ทางกูก็พอเข้าใจ

"โง" ผมสะดุ้งโหยง อย่างว่าขวัญอ่อนเลยครับ แต่อยู่ๆ ก็โดนจับไหล่แบบนี้ เป็นใครก็ตกใจ และไม่คิดว่าจะเห็นคนที่ผมเพิ่งนิทาในใจ

"หวัดดีพี่ มาด้วยหรอ" นึกว่าทะเลาะกันหรือไม่ก็เลิกกันแล้วเสียอีก

พี่ขุนพยักหน้า "แล้วบึงมากับใคร"

"ไอ้หมง คนที่ตัวใหญ่ๆ แต่ดัดฟันไม่เข้ากับหน้า" ผมกับพี่ขุนไม่เคยรู้จักกันเป็นการส่วนตัว ถึงจะเดินสวนกันอยู่หลายครั้งแต่ก็เหมือนดาวเคราะห์

คนละวงโคจร คิดแล้วยังงงๆ ที่พี่ขุนรู้จักชื่อผม หรือเป็นเพราะผมไปเห็นเขาอยู่กับทิว

"แล้ว...พี่อะไรี่เปล่า" ผมถาม แต่กลับได้คำตอบเป็นสายตาที่มองอย่างสังเกตุ

"เปล่าหรือก 'ไว้เจอกัน' พุดจบเจ้าตัวก็ผละไป นึกจะมาก็ก็นึกจะไปก็ไป ผมเดินตามคนอื่นเข้าไปในบริเวณสวน พอเลี้ยวผ่านต้นไม้ใหญ่ก็ต้องร้องโห ไอ้ทิวมันจัดงานจริงจังมากครับ ต้นไม้ในสวนถูกประดับด้วยไฟเส้นสีเหลืองนวล ผมขมวดคิ้วเมื่อสังเกตุเห็นว่านอกจากสายไฟแล้วต้นไม้แต่ละต้นยังถูกยึดโยงกันด้วยเชือกสีขาว

สายสัญญาณ? สงสัยตอนเช้าจะจัดงานบุญด้วยละมัง

ตรงกลางสนามหญ้าเป็นโต๊ะบุฟเฟต์อาหารคาวหวานกับพวกเครื่องดื่มแบบจัดหนักจัดเต็ม แก้วน้ำหนึ่งมีไม่เยอะเท่าไร ถัดออกไปไม่กี่ก้าวคือบันไดหินเตี้ยๆ ติดกับโซนสระว่ายน้ำที่ยกพื้นหินขึ้นสูงกว่าตัวสวน บ้านแม่อย่างกับในละครหลังข่าว

"มาขึ้นะเรา จะสีทู่มอยู่แล้ว" ผมยิ้มทันทีที่เห็นพี่แบ่งในชุดเสื้อครอปสายเดี่ยวกับกางเกงขายาวสีขาวล้วน "เมื่อกี้แอบเห็นนะว่าเราคุยกับขุนอย่าบอกนะว่าที่แอบมาถามเมื่อวันก่อนนี่คือสนใจเอง" พี่แบ่งยักคิ้วหล่วตาเหยียเดี่ยว คิดอะไรนี่

"ใช้กั้บ้าแล้ว พี่รู้...ว่าผมชอบใครอยู่" พุดเองก็เขินเอง ผมเบนสายตาไปอีกทางเมื่อรู้สึกร้อนไปทั้งหน้า หยิบกระป๋องเบียร์จากโต๊ะวางเครื่องดื่มข้างๆ เปิดดื่ม พี่แบ่งก้มหน้าลงยิ้มเหมือนรู้ว่านี่คืออาการมือไม้กะกะแบบที่ผมเป็น ทุกครั้งเวลาอยู่ใกล้เธอ

หรือนี่จะเป็นโอกาสให้สารภาพรัก...

คิดแล้วก็ยิ่งเขินหนัก ผมตัดสินใจยกเบียร์กระดกแทบหมดกระป๋องเพื่อเพิ่มความกล้า

"อยู่นี่เอง ภูหาดังนาน" ไ้หมงโมหมดตัวเข้ามาทอดไหล่ผมจากด้านหลังเต็มแรงจนล้าลพรวด เบียร์หกไหลอาบตั้งแต่คางยันเสื้อสีขาว พี่แบ่งร้องว่า

ด้วยความตกใจก่อนที่จะทั้งปีแบ่งและไอ้หมงจะระเบิดหัวเราะออกมา

‘ไอ้สัสหมง! ไอ้เพื่อนเวร!’

“โอ๊ย ภูเขาโทษ ไม่รู้ว่าแตกเปียร์อยู่” คำพูดกับอาการหัวเราะจนแทบท้องแข็ง
สวนทางกันคนละเรื่อง

“ห้องน้ำไปทางไหนวะเนี่ย” อารมณ์โรแมนติกเปลี่ยนเป็นหงุดหงิด
ผุดผ่องค่อเสื้อที่เปียกออกห่างจากตัว ที่นี้ภูก็ตัวเหม็นเปียร์เหมือนคนเมา
ตั้งแต่เริ่มงาน

อยากจะเลิกคบกับแม่งก็มีเพื่อนอยู่แค่คนเดียวว!

“ค่อยไปดิวะ เดี่ยวมึงก็เมาเหมือนหมาอยู่ดี อีกแป๊บจะมีแสดงอะไรไม่รู้
คนมารวมกันหมดแล้ว” วินาทีนี้การแสดงอะไรก็ไม่ทำให้หายเซ็งเพราะพี่แบ่ง
เดินกลับเข้าไปหาแก๊งเพื่อน ๆ ของเธอ หมายความว่าผมเสียโอกาสสารภาพรัก
เมื่อครูไปซะแล้ว

“ห่า ใครจะไปมีอารมณ์ดู เดี่ยวกูมา” ผมเดินสวนกับทุกคนที่กำลัง
เดินเข้ามารวมตัวกัน เมื่อเลี้ยวออกมาจากกลางสวนถึงได้สังเกตว่าบรรยากาศ
รอบบ้านเงียบกริบต่างจากบริเวณในสวนขนาดนี้ ผมมองตัวบ้านที่ตั้งตระหง่าน
ตรงหน้า พระจันทร์เต็มดวงลอยสว่างอยู่บนฟ้าเป็นฉากหลัง

เมื่อลองเปิดประตูบ้านกลับพบว่ามันล็อก

แล้วให้ไปใช้ห้องน้ำที่ไหนวะเนี่ย

ระหว่างที่ตั้งใจว่าจะเดินกลับเข้าไปทำงานเพื่อถามทิวหรือใครสักคน
กลับแว่วได้ยินเสียงทำนองอะไรบางอย่างจากชั้นบน เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็น
เงาคนยืนอยู่อีกฝั่งของหน้าต่างกระจกบานใหญ่ มีคนอยู่ข้างในนี่นา

แก๊กรัก...

ลูกบิดประตูปลดล็อกจากด้านใน

‘เข้ามา...’ เสียงเรียกเบาจนแทบเป็นเสียงกระซิบ ใครบางคนคงเห็นผม
อยู่ด้านนอกจึงเปิดประตูให้ แต่เมื่อเดินเข้ามาด้านในผมก็ผะ บนเพดาน
ห้อยสายสิญจน์ระโยงระยางเต็มไปหมด แม้แต่ผนังก็ถูกแปะกระดาษ
ที่ดูเหมือนยันต์เอาไว้อะหลาจุด นี่บ้านไอ้ทิวทำบุญวันเกิดยิ่งใหญ่ขนาดนี้

เลยเหวอะ ถึงจะพยายามมองหาแม่บ้านหรือใครที่เปิดประตูให้แต่ผมกลับไม่เห็นใครสักคน

'ข้างบน...'

'ข้างบน...'

เสียงกระซิบเรียกดังขึ้นอีก

"สวัสดิ์ครับ?" ทันทีที่ขานรับไปแบบนั้นในอกก็รู้สึกจุกแน่นอย่างประหลาด เสียงแว่วที่ได้ยินเป็นทำนองจากเมื่อตอนเย็นอยู่นอกบ้านเริ่มได้ยินชัดเจนว่าเป็นเสียงคล้ายบทสวดมนต์ ความรู้สึกบางอย่างบอกให้ผมรีบกลับออกไป แต่ขาทั้งสองข้างกลับไม่ฟังคำสั่ง

ผมก้าวขึ้นบันไดราวกับว่าได้ตอบรับคำเชิญชวนนั้นแล้ว

เสียงบทสวดที่ได้ยินดังขึ้นเรื่อยๆ ผมเหวี่ยงแตกพลั๊ก รับรู้ถึงจังหวะหัวใจที่เต้นแรงขึ้น

และเมื่อก้าวพ้นบันไดชั้นสุดท้าย สิ่งที่ผมเจอกลับเป็นมากกว่าใครสักคน ภาพที่เห็นคือกลางห้องโถงชั้นบนมีแท่นบูชาตั้งอยู่ ทิวเย็นอยู่กลางวงกลมที่ถูกจุดเทียนล้อม บนพื้นวงกลมถูกวาดเป็นรอยแปลกๆ ทิวตาโตเมื่อเห็นผมเดินขึ้นมา และอีกคนที่ผมหันไปเจอคือเจ้าของเสียงบทสวดที่ผมได้ยิน

พี่ขุน...

เซียไรวะเนีย!

"ปัง! ทำไมมาอยู่ที่นี่!" ทิวที่อยู่ในวงพิธีหน้าตาแตกตื่นก่อนจะหันไปมองคนที่ยังสวดมนต์พิมพ์

"อาคมมันรู้ตัวเลยพยายามหาว่างใหม่ ทั้งที่ใช้ยันต์ป้องกันไว้รอบบ้านแล้วแท้ๆ" พี่ขุนสบถอะไรบางอย่างออกมา "ปังคงไปตอบรับมันเข้า ตอนนี้พวกเราอยู่เฉยๆ ซะ" ทั้งที่ได้ยินทุกอย่างแต่ผมไม่เข้าใจอะไรเลยแม้แต่อย่างเดียว ไม่สามารถแม้แต่จะควบคุมร่างกายตัวเองด้วยซ้ำ

เทียนที่จุดล้อมรอบตัวทิวดูใบไหวเหมือนมีลมพัดผ่านทั้งที่อากาศสงบนิ่ง พี่ขุนขยับปากพิมพ์ เสียดบทสวดชวนขนลุกยักดังต่อเนื่อง ใบหน้าที่เคยดูอ่อนโยนแบบที่สาวๆ ชอบนักกลับดูจริงจังจนน่ากลัว

"อีก..." อยู่ๆ ทิวก็งอตัวทรุดลง ใบหน้าซีดเซียว ทั้งที่อยากเข้าไปช่วย แต่ร่างกายกลับไม่สามารถขยับได้ ผมมองเห็นดวงไฟสีแดงคล้ำหลุดลอย ออกมาจากปากไอ้ทิว บ้าไปแล้ว! นี่มันบ้าส์ๆ! บ้าที่สุดที่ผมเคยเจอ!

พี่ขุนหันมามองผมด้วยอารมณ์แบบไหนตอนนี้สมองก็ประมวลผลไม่ได้แล้ว เพราะไอ้ดวงไฟที่เพิ่งออกจากปากทิวมันกำลังลอยอ้อยอิ่งมาทางผม

"หลับตาแล้วอย่าขยับ!" พี่ขุนร้องส่งเสียงเข้ม ดวงตาของผมยังจ้องแสงที่ลอยเข้ามาใกล้ มันเคลื่อนที่เข้ามาช้าๆ ในหัวแว่ได้ยินเสียงบทสวดแทรกด้วยเสียงกระซิบอะไรบางอย่างที่ผมแน่ใจว่าได้ยินจริงๆ ไม่ได้คิดไปเอง

ในหัวผมกลับเริ่มอื้ออึงด้วยเสียงกระซิบนั้นอีกครั้ง

'จับสิ...'

และเมื่อไม่สามารถควบคุมร่างกายของตัวเองได้ มือก็ยื่นออกไปโดยอัตโนมัติ

"ปัง!" เร็วเท่าเสียง พี่ขุนพุ่งตัวเข้ามาคว้ามือของผมที่กำลังจะเอื้อมจับแสงนั้นเอาไว้ แต่ดวงแสงกลับลอยเข้ามาในอุ้งมือผมในจังหวะเดียวกับที่มือพี่ขุนประสานเข้ามา จับพนักทั้งตัวก็ร้อนวาบ หัวใจกระตุกแรงจนเจ็บในช่องอก แล้วเร็วแรงที่มีก็หายวับไปทันที

ผมรู้สึกถึงความเจ็บที่แผ่หลังกระแทกกับพื้นไม้

แล้วล้มป้ญญะสุดท้ายก็หายไป

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625765.html>